

Bůh je mezi námi

Hošťálková 24. 12. 2018

Písně: 294, 288, pěvecký sbor, 298, 281

Čtení Písma: ev. Matouše 2, 1 - 12

Text kázání: ev. Lukáše 2, 13 - 14

Milí bratři a sestry,

chceme si opět po roce společně připomenout onu slavnou chvíli prvních Vánoc; chvíli slavného naplnění dávného zaslíbení, které Bůh dal svému lidu. Vánoce jsou snad jediným svátkem v roce, na který se těší dítě i dospělý, při kterém jihne srdce člověka a stáváme se vůči druhým otevřenější, přívětivější, laskavější. A slovo, nebo píseň o tom, že se v betlémském chlévě narodil Kristus Pán dostihuje každého, nebo mnohé a mnohý je tímto svěděním radostně naladěn - ať si už uvědomuje jeho hluboký dosah, nebo zůstává na povrchu u krásných lidových zvyků, koled a zážitků.

Ale nesešli jsme se tu jen k tomu, abychom opět zavzpomínali na ony slavné chvíle před dvěma tisíci lety. Příběh Vánoc je pro nás nepochybným svěděním o tom, že Bůh, který v určitém čase přišel mezi nás, stal se člověkem a nechal se položit do jeslí, je tím, který od této chvíle s člověkem trvale zůstává. V jedné písni zpíváme: „*Pán Bůh je přítomen, klanějme se jemu, přistupujme s bázní k němu*“. Tedy: Bůh je mezi námi. Od chvíle jeho příchodu na svět se nikdo z lidí nemusí cítit sám a opuštěn, protože On je tu proto, aby tobě-mně rozuměl, aby tebe i mne vedl, aby nám radil i pomáhal; jednoduše, aby nás na našich životních cestách doprovázel a nikdy neopustil. Raduj se človče! Bůh dal světu tohoto Mesiáše, Vykupitele!

A radují se pastýři, kteří nad Betlémem pásli svá stáda - když přiběhli k betlémským jeslím, radostně rozhlašovali, co jim bylo „*o tom děťátku pověděno*“. Radují se mudrci, kteří přispěchali od východu, aby nově narozenému Mesiáši složili poklonu i své dary. Raduje se množství nebeských zástupů a chválí Boha: „***Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi, Bůh v nich má zalíbení***“. Jsme vyzýváni k tomu, abychom byli v těchto dnech nejen radostně a slavnostně naladění, to nakonec mnoho neznamená - když vánoční dny přejdou a vše se vrací zpět do starých, vyježděných kolejí, slavnostní nálada člověka velmi brzy opouští. Jsme vyzýváni k tomu, abychom se i my, každý z nás, připojili srdcem k těmto radostně chválícím lidem nebo andělům, a chválili Boha.

Bůh má v člověku „*zalíbení*“. Není to nádherná zvěst, kterou zde slyšíme z úst andělů? Proč má Bůh v člověku zalíbení? Udělal snad na něj člověk nějaký dojem? Přesvědčil ho něčím o tom, že je Boží lásky hoden, že si ji zaslouží? Ne, tím to není. Boží lásku jsme si nezasloužili, ani si ji zasloužit nemůžeme, naopak, náš hřích je něčím, co nás od Boha vzdaluje, co se staví mezi Boha a nás. Ale Bůh má přesto v lidech „*zalíbení*“. On sám se pro člověka svobodně rozhodl, rozhodl se pro lásku vůči němu. On chce mít v člověku „*zalíbení*“, miluje ho a od této lásky se nenechá odradit žádným jeho hřichem. To je zvěst, která by nám neměla nikdy zevšednět, před kterou máme stále stát v radostném úžase. Ano, Bůh také ve mně našel „*zalíbení*“. Tam, kde nám tato zvěst zevšední, tam postupně všední a vytrácí se celý vztah vůči

Bohu, tam se nám Bůh stává pouhou naukou, prázdnou výpovědí, nakonec tím, kterého si připomeneme „jednou v roce na Vánoce“; tam je znevážen ve své podstatě, kterou je láska - láska vůči hříšnému člověku.

Někdy jsou Vánoce také nazývány „svátky všech lidí dobré vůle“. Co k tomuto pojetí člověka přivedlo? Bible kralická píše: „**Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle**“. Z dobré Boží vůle, která je zde lidem nabídnuta vyrozuměl možná nedbalý čtenář, že se jedná o lidi dobré vůle. A pak vlastně všichni lidé, nebo jejich převážná většina má dobrou vůli, každý ji sice chápe po svém, ale bylo by velmi těžké někoho usvědčovat z vůle zlé; a pak tedy stačí dobrá vůle a můžeme si sednout ke stromečku, rozsvítit jej a slavit Vánoce. Toto pojetí ale Bible nezná; nezná žádného člověka dobré vůle. Říká naopak: „**Všichni zhřešili a ztratili Boží slávu**“, člověk je prostě hříšný, neschopný si pomoci sám. Tak člověka hodnotí Bible, všechna pomoc člověku musí přijít z Boží strany. A Bůh mu ve svém Synu, Ježíši Kristu, připravil záchranu, protože v něm má „**zalíbení**“. V této biblické zprávě andělů se tedy jedná o dobrou Boží vůli, kterou Bůh má s člověkem i tímto světem.

„**Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi.**“ Našli bychom něco důležitějšího, cennějšího co by tato země potřebovala více než právě pokoj? O pokoji se dnes ve světě mnoho mluví. Ale opět, zde se jedná o pokoj Boží, nic lidského člověka nemůže trvalým pokojem naplnit. A tu je nám řečeno: Pokoj již na zemi je - „**na zemi pokoj**“. Pokoj na tuto zem, mezi nás, přišel s Tím, který je nejen jeho původcem a dárce, ale který **Pokojem je**. „**Narodilo se nám dítě**“, volá prorok „**je nám dán Syn, na jeho rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: Divuplný rádce, silný Bůh, Otec věčnosti, Kníže pokoje**“ (Iz 9,6).

To, o čem hovořili proroci v dávných časech, si můžeme dnes připomínat jako něco, co se již stalo - „**na zemi pokoj**“. A tento pokoj se má mezi lidmi rozšířit, protože On opravdu sestoupil mezi lidi a kvůli nim - do jejich prostoru a času, do jejich bídy, nejistoty, strachu, nepokoje, „**sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí, a v podobě člověka se ponížil**“ (Fp 2,6). Bůh se nad námi smiloval a přišel do našeho prostředí, aby potěšoval, přinesl pokoj, odpuštění a záchranu pro každého. I letos nám chce připomenout, že nás nenechává opuštěné a samotné, že je „**na zemi mezi lidmi**“, že nejsme odkázáni na lidské zdroje.

Pokoj je tedy blízko nás, blíže než si myslíme. Pokoj, který zaplavil srdce betlémských pastýřů, když uslyšeli zpěv andělů: „**Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj**“. Pokoj, který naplnil duše vážených mudrců, kteří putovali tisíce kilometrů, aby našli zdroj nevysychající radosti a míru. Pokoj je blízko, protože docela blízko je Boží láska, která opustila slávu nebes a sklonila se v betlémském dítěti k nám plným neklidu a nepokoje. Pokoj je nablízku každému srdci, které je ochotno vyjít - jak to krásně napsal Jan Amos Komenský - „**z labyrintu světa a vstoupit do ráje srdce, do kterého byl pozván a ve kterém sídlí sám Ježíš Kristus**“.

Možná nás někdy ovládá nepokoj, protože nás potkalo trápení, zrada, zklamání, bolest, možná nás neuspokojuje život, protože nic pozemského člověka nemůže uspokojit natrvalo. Pokoj, který sestupuje do jeslí, se může naším Pokojem stát. Pokoj svatého Boha, který přichází v betlémském dítěti za námi. Pokoj srdce, kterému bylo odpuštěno, pro které se narodil Spasitel, které už netíží hřích vůči Bohu a které bylo ochotno smířit se s lidmi.

K tomuto zdroji pokoje jsme zváni všichni - tím více snad dnes. Jsme pozváni ke smíření s Bohem v Ježíši Kristu, našem Pánu, ke zdroji pokoje pro naši duši, pro naši nebo naše rodiny, naše nejbližší i naše známé. Jen s tímto Pokojem - Ježíšem Kristem - můžeme slavit opravdové Vánoce, jen v Něm můžeme připojit svůj hlas k hlasitému volání andělů, radovat se spolu s nimi a volat: „**Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení**“. A až budeme usedat ke štědrovečernímu stolu čtěme znovu ten divuplný příběh o Boží lásce, která se stala tělem a sestoupila do tohoto - hříchem porušeného - světa, aby vykoupila, zachránila. Obdivujme se této neskonalé Boží milosti a lásce, děkujme za ni. A ať se naše vděčnost neomezuje jen na tento večer, ale ať jí jsme prostoupeni stále.

Amen.